

Les dosis de realitat

Quart robatori en una zona propera al centre de Figueres. La dada fa que una de les treballadores d'un supermercat, que queda una mica solitari al vespre, decideixi no dur la bossa per anar a treballar, com a mesura de seguretat. En una comunitat de veïns, amb problemes de civisme i convivència entre veïns acabats d'instal·lar, hi ha seguretat privada a l'entrada. Aquests fets parlen d'una problemàtica difícil de convivència, i d'un deteriorament del civisme a la ciutat. Figueres ha patit una pèrdua important del sector comercial, enfront de grans superfícies properes a l'antiga frontera o la mateixa Girona. I li calen mesures d'activació econòmica, i un pla de creixement global que rebaixi l'atur existent, un pla ambiciós i segurament conjunt amb poblacions que, com Roses, tenen problemes similars, i molts atractius turístics que es poden explotar.

Els ajuntaments a Espanya tenen un superàvit econòmic de 23.000 milions. La dada, que sorprèn i és obligada per la nova normativa estatal, que segurament voldrà que s'autofinancin en un termini relativament curt de temps, contrasta amb les dificultats econòmiques de molta part de la població. I sobretot, amb l'augment continuat de les factures que ens passen pels serveis d'escombraries, de l'aigua, de l'IBI, on l'habitatge, que ara augmenta de preu, fins ara havia patit una davallada notable, que no tenia res a veure amb l'augment d'aquest impost. Si els ajuntaments fessin una rebaixa en aquests serveis que presten al ciutadà, aquest percentatge de millora permetria alleugerir una mica la càrrega econòmica que suporten moltes famílies. Aquesta mena de mesures, curiosament, se solen prendre quan queda poc per a unes eleccions, per millorar la imatge del Govern. Ara seria del tot necessari, i ajudaria a molts a arribar a final de mes sense l'aigua al coll.

La responsabilitat política. Aquest és un tema important, perquè en l'època que triomfen les notícies falses per ajustar la realitat a allò que defensa el teu partit, hi haurà d'haver unes línies de valors mínimes, reals, que no es puguin traspasar. Que no sortís gratis, per exemple, vendre sopars de duro. Promeses que no es poden complir, perquè són impossibles. En això té rellevància la societat plural, que ha de tenir mecanismes d'autocrítica i control envers les decisions dels polítics, i les seves conseqüències. Una societat crítica és el millor antídoto contra les societats de fanàtics que alguns voldrien per no haver de donar explicacions i retre comptes.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/02/21/dosis-realitat/897119.html?utm_source=rss